

LÍNIA DIRECTA

IX

Antoni I. Alomar i Aina Moll

Palma
2002

Aquests articles foren publicats al *Diario de Mallorca* amb el suport de la Campanya de Normalització Lingüística.

© del text: Aina Moll i Antoni I. Alomar, segons l'autoria dels textos, 2002.

© de l'edició: Conselleria d'Educació i Cultura, Direcció General de Política Lingüística.

Producció: Produccions Estelroig. C/ de l'Ermità, 17. 07240 Sant Joan.

Dipòsit Legal: PM 2210-2002

XII

No frustrem el projecte del President

El canvi de política lingüística del Govern Balear anunciat pel President Soler és una bona nova que ha despertat la il·lusió de la gent interessada en el recobriment de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, com a principal signe d'identitat de la CA.

Hem de ser conscients, però, que el canvi no és fàcil. La posició favorable del President del Govern i la creació d'una estructura administrativa encarregada de dur a terme la política lingüística, són factors indispensables per impulsar de manera efectiva la normalització lingüística. Però no són suficients. El President necessita el suport de tota la comunitat en aquesta tasca, començant pel seu govern i del seu partit, i tots tenim la responsabilitat de no frenar el seu projecte.

La iniciativa socialista de plantejar l'exigència de coneixement del català per a l'accés a l'Administració en el darrer Ple del Parlament va ser, al meu entendre, francament inoportuna, ja que posava el President i el grup parlamentari del PP en un posició molt incòmoda, en veure presentada des de l'oposició una mesura que els correspon i que tenen la intenció de prendre, malgrat les resistències existents dins el propi partit (em consta que els Consellers de Cultura i de la Funció Pública negocien des de fa temps un projecte de disposició en aquest sentit).

Es comprèn, per això, la rotunda oposició a la proposta per part del sector reticent del grup, i també el problema de consciència del conseller eivissenc Joan Marí, davant el dilema de votar una mesura normalitzadora que considera indispensable, o contra la posició del seu grup parlamentari. En aquestes circumstàncies, l'opció d'absentar-se de la Cambra en el moment de la votació va ser sens dubte encertada.

També va ser encertada l'actuació del President Soler, que votà amb el grup contra la proposta i declarà, segons he vist a la premsa, que «compartia en el fons la iniciativa però preferia mantenir el seu propi calendari». Actuant així, evità una

³ J. M. Pujol - J. Solà, *Ortotipografia. Manual de l'autor, l'autoeditor i el dissenyador gràfic*, Barcelona, ²1995, p. 252, § 89.

indesitjable fragmentació del vot del seu grup i reclamà discretament i ferma el protagonisme que li és degut des del moment que ha fet de la normalització lingüística un objectiu prioritari del seu govern. Sabem que el President va començar immediatament a treballar per la normalització; d'una banda, creant la direcció general que l'haurà d'impulsar, i de l'altra oferint als membres del seu grup parlamentari les explicacions que justifiquen la seva decisió (sabem pels diaris que aquest va ser el tema principal de la seva trobada a Formentera). Estic segura que aquests acceptaran la mesura de bon grat, o almenys per disciplina, quan la prengui el President, però presentada per l'oposició resultava als seus ulls —i també als de l'opinió pública— una imposició externa.

No seria oportú tampoc, al meu entendre, convocar ara accions ciutadanes a favor de la normalització, que inevitablement serien vistes com a coaccions al govern. No facilitarien gens la tasca al President ni als responsables directes de la normalització i provocarien la reacció hostil del sector del PP que hi és reticent i que té consciència de tenir majoria absoluta per decisió dels electors, i d'haver-la aconseguida abans del canvi de política lingüística. Aquesta divisió dins el partit majoritari sembraria novament confusió dins un electorat que ja veu les coses molt més clares que abans, però necessita un clima de concòrdia i de consens entre els dirigents per «apuntar-se» decididament a la normalització. *L'acció pedagògica* intensa que projecta el President és segurament el millor camí per aconseguir-ho.

La llengua, cosa de tots

Ara bé, no es pot pretendre tampoc que els partits de l'oposició que han treballat llargament en favor de la llengua i les entitats ciutadanes que n'han mantingut viva la flama es mantinguin quietes, esperant que el Govern prengui i apliqui les mesures que consideri adequades.

La llengua és cosa de tots (i feina de tots!), i la normalització només anirà endavant si es deixen de banda les rivalitats personals i de partit en el tema de la llengua i s'actua per consens. El model de Catalunya és digne d'imitar: actuació consensuada en el Parlament i col·laboració de tots en les accions normalitzadores, sota el guiatge indiscutit de la Generalitat (les rares vegades que s'han allunyat d'aquest camí —i ara estan en greu perill de tornar-hi—, els efectes han estat tan nocius que els han fet rectificar ràpidament).

Per això és desitjable una negociació prèvia en el Parlament per a les mesures que afecten la llengua, a fi que les disposicions puguin ser assumides per unanimitat, i una plataforma d'acció impulsada pel Govern, on puguin confluïr les forces de tots.

L'Acord Institucional per la NL es va fer per això

D'aquí a ben pocs dies (el 18 d'octubre) es compliran sis anys de l'Acord Institucional per la normalització lingüística, i cinc que començà a funcionar, un cop recollides les adhesions d'institucions i entitats, la *Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears*, que sens dubte ha estat útil (no és el moment de fer-ne el balanç aquí), però que hauria pogut rendir moltíssim més, si tots els implicats l'haguessin presa realment com a cosa seva i si hagués tingut al capdavant una Direcció General de Política Lingüística amb la missió i els mitjans de dur-la endavant.

Ara la tenim, i tenim també un Govern impulsat per un President que és conscient de la seva responsabilitat històrica, d'aconseguir el recobriment de la llengua en un clima de pau i d'il·lusió ciutadanes. La *Campanya* (preferentment amb un canvi de nom que evoqui millor una acció duradora) pot ser realment la plataforma que necessitam (i que no ha estat fins ara). Confii que en la imminent reunió de la Comissió Interinstitucional de la Campanya en què he de presentar la meva dimissió, per motiu de jubilació, del càrrec de coordinadora amb què m'honoraren els signants de l'*Acord Institucional*, sortirà una iniciativa de *renovació d'aquest Acord*, amb els canvis adients per adaptar-lo a les noves circumstàncies.- A. M. (16/10/95)